

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžak/10/2018
Identifikačné číslo spisu: 1018200352
Dátum vydania rozhodnutia: 09.10.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1018200352.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Mariána Trenčana a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobca): T. U. D., nar. XX.X.XXXX, štátny príslušník Burundskej republiky a Rwandskej republiky, národnosti Tutsi, slobodný, bez cestovného dokladu a iného dokladu totožnosti z krajiny pôvodu, cestovný pas Slovenskej republiky K, posledný trvalý pobyt v zahraničí v meste Q, D. XX, mestská časť K, Burundská republika, t. č. Pobytový tábor Opatovská Nová Ves, aktuálne na základe povolenia na pobyt na území Slovenskej republiky F. XX, Q., Slovenská republika, právne zastúpený: Liga za ľudské práva, občianske združenie, so sídlom Baštová 5, 811 03 Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad, Pivonková 6, Bratislava, o správnej žalobe vo veciach azylu, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4SaZ/2/2018-55 zo dňa 13. júna 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4SaZ/2/2018-55 zo dňa 13. júna 2018 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného ČAS: MU-PO-173-53/2016-Ž zo dňa 5. februára 2018 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi právo na náhradu trov konania p r i z n á v a .

Odôvodnenie

O d ô v o d n e n i e

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Žalovaný rozhodnutím ČAS: MU-PO-173-53/2016-Ž zo dňa 05.02.2018 (ďalej len „preskúmané

rozhodnutie") v zmysle § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 480/2002 Z.z.") neudelil sťažovateľovi azyl. Žalovaný poukázal na to, že sťažovateľovi bola poskytnutá doplnková ochrana na dobu 1 roka, ktorá bola rozhodnutím žalovaného ČAS: MU-PO-199-11/2017-Ž zo dňa 05.02.2018 predĺžená o 2 roky.

2. Preskúmané rozhodnutie odôvodnil nespĺnením podmienok pre udelenie azylu, nakoľko v priebehu konania nebolo objektívne preukázané, že by počas pobytu sťažovateľa v krajine pôvodu boli voči nemu prijaté akékoľvek akty perzekučného charakteru v takej miere, že by bol nútený krajinu pôvodu opustiť. Ak sa rozhodol z Burundskej republiky (ďalej tiež „Burundi“) odísť, možno to pripísať na vrub nepriaznivej všeobecnej situácii v tejto krajine, ktorá vyvrcholila v lete 2015, kedy úradujúci prezident ohlásil svoju opätovnú kandidatúru na tento post. Tento akt spustil lavínu mohutného násillia, ktoré vyvrcholilo do neúspešného pokusu o štátny prevrat. V dôsledku represii súvisiacich s potlačením tohto pokusu došlo k úteku až 230.000 Burundčanov do zahraničia, predovšetkým do susednej Rwandskej republiky (ďalej tiež „Rwanda“).

3. V prípade sťažovateľa sa nepodarilo v novom konaní objektívne preukázať dôvod jeho odchodu z Burundi. Preto žalovaný zastáva názor, že aj sťažovateľ mohol byť jedným z utečencov, ktorí pred prebiehajúcou vlnou násillia krajinu opustil. Sťažovateľ v konaní nepreukázal, že by v jeho prípade išlo o prípad, ktorý by bol svojou povahou jedinečný. Nepreukázal, že by v súvislosti s nepriaznivou situáciou bol práve individuálne prenasledovaný z etnických, politických, či iných dôvodov. Nehrozí mu žiadna z foriem prenasledovania taxatívne vymenovaných v § 2 zák. č. 480/2003 Z.z. Neboli naplnené dôvody na udelenie azylu na území Slovenskej republiky z dôvodu opodstatnenosti jeho obáv z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, a z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine tak, ako to vyplýva zo zák. č. 480/2002 Z.z. a z Dohovoru o právnom postavení utečencov z roku 1951 (ďalej tiež „Ženevský dohovor“).

II.

Konanie na Krajskom súde

4. Sťažovateľ podal proti preskúmanému rozhodnutiu na Krajský súd v Bratislave správnu žalobu vo veci azylu podľa Štvrtej hlavy Tretej časti zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) s nasledujúcimi žalobnými bodmi (§ 182 ods. 1 písm. e/ S.s.p.):

- preskúmané rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a
- zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci.

5. Krajský súd v Bratislave v konaní podľa ust. § 207 a nasl. S.s.p. pri neformálnom posudzovaní žaloby (§ 206 ods. 3 S.s.p.) zistil, že sťažovateľovi nebolo možné vyhovieť z nasledujúcich dôvodov.

6. Žalovaný vyhľadal a do spisu založil relevantné informácie, obsahovo sa viažuce na dôvody žiadosti o azyl, uvádzané žalobcom. Z ich obsahu získal dostatok informácií, potrebných ku posúdeniu žalobcovej žiadosti o azyl. Sťažovateľ ako príslušník etnickej menšiny nečelil žiadnym diskriminačným faktorom, neboli porušené jeho základné ľudské práva, nemožno hovoriť o prenasledovaní vo vzťahu príslušnosti k svojmu etniku. Uvedené potvrdil svojou výpoveďou, podľa ktorej majú síce Tutsiovia problémy, avšak on osobne ako príslušník etnickej menšiny žiadnym problémom nečelil. V pohovore neuviedol žiadne problémy vo vzťahu k svojmu etniku. Proti sťažovateľovi nebolo v krajine pôvodu vedené trestné konanie, nebol väznený, zatknutý ani zadržaný, nemal žiadne problémy so štátnymi orgánmi, nebol vystavený mučeniu, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. Sťažovateľ nespĺnil žiadnu z podmienok na udelenie azylu v Slovenskej republike, ktoré sú uvedené v § 8 a § 10 zák. č. 480/2002 Z.z.

7. Sťažovateľovi nehrozia v krajine pôvodu žiadne konkrétne problémy súvisiace s individuálnymi dôvodmi. Jeho problémy sú všeobecného charakteru, teda hrozba neselektívneho násillia z dôvodu pretrvávajúcej nestabilnej bezpečnostnej situácie v krajine pôvodu. Príslušnosť k jednej z rizikových skupín, neznamená samo o sebe poskytnutie medzinárodnej ochrany vo forme udelenia azylu, pričom daná príslušnosť môže byť zohľadnená aj vo forme medzinárodnej ochrany a to poskytnutím doplnkovej

ochrany. Sťažovateľ nebol vystavený prenasledovaniu z dôvodov zastávania určitých politických názorov, či už priamych alebo mu prisudzovaných, neboli splnené podmienky na udelenie azylu podľa § 8 zák. č. 480/2002 Z.z.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

8. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť z dôvodu uvedeného v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t.j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

9. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil a napadnuté rozhodnutie nedostatočne odôvodnil v nasledujúcich rovinách:

- Vyhodnotenie opodstatnenosti strachu sťažovateľa z prenasledovania z dôvodu absencie prechádzajúceho prenasledovania

o sťažovateľovi v prípade návratu do krajiny pôvodu hrozí prenasledovanie z dôvodu jeho etnickej príslušnosti, ako aj z dôvodu zastávania určitých politických názorov formou členstva v opozičnej a dnes už zakázanej strane MSD, účasti na demonštráciách, absolvovaní výcviku za účelom vykonávania podvratných aktivít voči vláde a pripravovanej kandidatúre prezidenta na tretie funkčné obdobie;

o skutočnosť, že žiadateľ už v minulosti bol prenasledovaný, pre v zákone vymedzené dôvody, je podporným znakom opodstatnenosti jeho obavy, avšak nie je jediným faktorom ovplyvňujúcim opodstatnenosť obáv z prenasledovania;

o záver o tom, že keďže sťažovateľ nečelil v krajine pôvodu osobne žiadnemu prenasledovaniu, nespĺnil podmienky na udelenie azylu je nesprávnym právnym posúdením;

o sťažovateľ poukazuje na konštantnú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „NS SR“), v ktorej opakovane zdôraznil, že v azylovom konaní ide o prospektívne rozhodovania (t.j. posudzujú sa opodstatnenie strachu z prenasledovania či riziko vážneho bezprávia v budúcnosti), a že nesprávne rozhodnutie má pre sťažovateľa obzvlášť závažné dôsledky. (rozsudky Najvyššieho správneho súdu z 26.02.2008, č. j. 2 AZS 100/2007 - 64 , a z 27.03.2008 , č . j . 4 AZS 103/2007 - 63 , či rozsudok NS SR zo dňa 29.07.2014 sp. zn. 1Sža/17/2014);

o tiež poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 1Sžak/18/2017 zo dňa 30.01.2018, ktorý sa týkal prípadu iného žiadateľa o azyl z Burundi na Slovensku;

o krajský súd sa individuálne k tejto žalobnej námietke nevyjadril, ale svoj právny názor týkajúci sa námietok nesprávneho právneho posúdenia prípadu sťažovateľa zhrnul do jedného odseku v rámci vlastného odôvodnenia a to bodu č. 7 na str. 4 napadnutého rozsudku, z čoho je zrejmé, že sa uvedenou žalobnou námietkou zaoberal veľmi povrchným spôsobom;

- Opodstatnenosť obáv sťažovateľa z prenasledovania z dôvodu jeho etnickej príslušnosti

o sťažovateľ mal v Burundi problémy ako príslušník minoritného etnika Tutsi, ktorý bol zároveň v opozícii proti tretej kandidatúre U. M.;

o svoje obavy podložil správami Úradu generálneho komisára pre utečencov a osoby bez štátnej príslušnosti Belgicka, Human Rights Watch, Kanadskej rady pre utečencov a imigráciu, spravodajsko-publicistického serveru African Arguments org. a ďalšími správami (str. 9-11 vyjadrenia pred vydaním rozhodnutia zo dňa 23.01.2018), z ktorých je zrejmé, že príslušníci etnickej skupiny Tutsiov sú vládnuou stranou a prezidentom vnímaní ako politickí oponenti a z tohto dôvodu sú zámerne zacieľovaní pre svoj etnický pôvod;

o vo svetle aktuálneho diania v krajine a zaobchádzania, akému sú vystavované osoby v rovnakom alebo obdobnom postavení ako sťažovateľ, niet dôvodov sa rozumne domnievať, že sa takéto prenasledovanie nebude aplikovať vo vzťahu k sťažovateľovi;

o záver o tom, že „Prenasledovanie v zmysle § 8 zákona o azyle je teda chápané ako vážne porušovanie ľudských práv jednotlivca a nie celej skupiny obyvateľstva.“ je nesprávny právny výklad opodstatnenosti obáv z prenasledovania z dôvodov rasy, ktorá zahŕňa aj príslušnosť k etnickej skupine (§ 19a ods. 4 písm. a) zák. č. 480/2002 Z.z.).

o poukazuje na rozsudok NS SR sp. zn. 1 Sžak/18/2017 zo dňa 30.01.2018, v ktorom bol posudzovaný prípad žiadateľa o udelenie azylu z Burundi;

o krajský súd sa uvedenými skutočnosťami nezaoberal individuálne, vec nesprávne právne posúdil a porušil sťažovateľovo právo na riadny prieskum správnej žaloby;

- Opodstatnenosť obáv sťažovateľa z prenasledovania z politických dôvodov

o z dôvodu príslušnosti k "MSD" (Hnutie za solidaritu a demokraciu), a v súvislosti s aktivitami pre túto stranu a účasťou na demonštráciách proti tretiemu mandátu úradujúceho prezidenta, má sťažovateľ v krajine pôvodu obavu z prenasledovania zo strany štátnych orgánov, ako aj v ich mene konajúcich príslušníkov Imbonerakure;

o boli doložené početné informácie, svedčiacie o prenasledovaní príslušníkov MSD a akejkolvek opozície voči úradujúcemu prezidentovi (str. 11-16 vyjadrenia zo dňa 23.01.2018 a str. 6-9 prílohy k vyjadreniu);

o sťažovateľ ako príslušník MSD absolvoval dvojmesačný tréning v Rwande zameraný na získavanie informácií proti vláde v Burundi a uskutočnenie štátneho prevratu;

o žalovaný splnenie podmienok pre udelenie azylu podmieňoval preukázaním predchádzajúceho prenasledovania a princípu preukázania „nad všetky pochybnosti“, hoci v rámci azylového práva sa uplatňuje princíp "primeranej miery pravdepodobnosti";

o vo vzťahu k úrovni dôkazov potrebnej na splnenie podmienok pre udelenie azylu poukázal na Príručku UK Home Office Inštrukcie k azylovej politike pri hodnotení dôveryhodnosti a štatútu utečenca, verzia 9.0 publikovaná 6. januára 2015, podľa ktorej je úroveň dôkazov potrebná na zistenie podstatných skutočností relatívne nízka - primeraná miera pravdepodobnosti, tiež na Rozsudok NSS ČR, sp.zn.1 Azs 227/2017, zo dňa 24.08.2017 a rozsudok NS SR sp.zn. 1Sžak/18/2017 zo dňa 30.01.2018;

o žalovaný sa neriadil požiadavkou testu primeranej pravdepodobnosti a zásady benefit of doubt na základe čoho vec nesprávne právne posúdil;

o svoje závery žalovaný vystaval na báze domniek, hypotéz a subjektívneho presvedčenia bez podloženia v obsahu administratívneho spisu;

o bez ohľadu na to aké boli prvotné motívy sťažovateľovej účasti na výcvikovom tréningu a následnému vykonávaniu činností, na ktoré bol vyškolený, tieto predstavujú sami o sebe prejav opozičného politického názoru a takto sú jednoznačne aj štátnymi orgánmi v Burundi vnímané, čo dokazujú správy o krajine pôvodu;

o sťažovateľ bol v krajine pôvodu opakovane počas demonštrácií vystavený násilným zákrokom zo strany štátnych orgánov, jeho priateľ počas jednej takejto demonštrácie zahynul; jeho otec bol v súvislosti s jeho kázaním a politickou agitáciou ako člen MSD násilne odvlčený z domu a následne mimosúdne popravený zo strany štátnych orgánov v Burundi, sťažovateľ bol s bratom zadržaný pri prechode hranice z Rwandy do Burundi práve v súvislosti s podozrením, že absolvoval výcvik zameraný na boj proti vláde v Burundi, pričom v tomto prípade sa mu podarilo podplatiť pohraničníkov a utiecť s bratom z krajiny, jeho brat bol následne v Ugande, za podobných okolností zastrelený príslušníkmi polície;

o krajský súd úvahu o tom, že sťažovateľovi v krajine pôvodu nehrozia žiadne problémy súvisiace s jeho individuálnymi dôvodmi, keďže sú jeho problémy všeobecného charakteru, bližšie nerozvádza, čím neposkytuje sťažovateľovi odpoveď na ním namietané skutočnosti a tak zaťažil napadnutý rozsudok vadou nepreskúmateľnosti pre nezrozumiteľnosť;

o dôkazom porušenia práva sťažovateľa na súdnu ochranu je záver súdu o tom, že "preto nemožno prípad sťažovateľa subsumovať pod prenasledovanie z dôvodu príslušnosti k sociálnej skupine.", ktorý vyvoláva pochybnosti o hmotnoprávnom porozumení obsahu prejednávanej veci súdom- záver o nesplnení dôvodov na udelenie azylu (dôvod príslušnosti k sociálnej skupine) indikuje, že súd nemal dostatočné znalosti o obsahu právnych predpisov (vnútroštátnych, európskych, medzinárodných) relevantných pre danú vec, bez znalostí ktorých nebolo možno vydať zákonné a správne rozhodnutie, nakoľko žalobca nenamietal nesprávnosť preskúmaného rozhodnutia z dôvodu žalobcovej príslušnosti k sociálnej skupine;

- Aplikácie foriem medzinárodnej ochrany v rámci ich hierarchického systému

o zo strany žalovaného vo vzťahu k zisteniu situácie o krajine pôvodu sťažovateľa bola vyvinutá aktivita len v podobe zabezpečenia správ o krajine pôvodu vo vzťahu k aktuálnej bezpečnostnej situácii v Burundi- žiadna z informácií získaných zo strany žalovaného nesúvisela priamo s dôvodmi žiadosti o azyl;

o postup žalovaného spočívajúci v nahrádzaní medzinárodnej ochrany vo forme azylu doplnkovou ochranou je možné považovať za nesprávne právne posúdenie a obchádzanie zákona o azyle;

o žalovaný nemá na výber, ktorý inštitút medzinárodnej ochrany použije v konkrétnom prípade, ale musí vychádzať z hierarchie, obsahu a účelu týchto foriem ochrany pri aplikácii jednej z nich, t.j. primárne preskúmať, či u žiadateľa sú dôvody pre poskytnutie azylu a v prípade absencie týchto dôvodov následne posúdiť potrebu poskytnúť doplnkovú ochranu;

o súd sa explicitne k tejto námietke nevyjadril;

- Dôveryhodnosť sťažovateľa

o žalovaný väčšiu časť svojej argumentácie o neudelení azylu postavil na spochybňovaní dôveryhodnosti sťažovateľa;

o sťažovateľ poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 8SaZ/1/2017 zo dňa 16.06.2017 (bod 22-31. rozsudku), v ktorom sa stotožnil s námietkami, týkajúcimi sa záverov žalovaného (v predchádzajúcom rozhodnutí o žiadosti sťažovateľa) o nedôveryhodnosti tvrdení v žiadosti o udelenie azylu;

o počas doplňujúceho pohovoru nebolo právnej zástupkyňi umožnené vyjadriť sa k jeho priebehu, ani položiť na záver otázky, preto doručila žalovanému dňa 29.11.2017 prípis, ktorým reagovala na priebeh pohovoru.

o počas pohovoru bola nesprávne zaznamenaná odpoveď sťažovateľa do zápisnice, čo sťažovateľ na záver pri tlmočení obsahu zápisnice namietal prostredníctvom tlmočníka, ktorý sa taktiež voči tomu slovne ohradil, avšak žiadosti sťažovateľa nebolo vyhovené a odpoveď v chybnom znení bola ponechaná v zápisnici;

o sťažovateľovi nebolo umožnené vyjadriť sa na záver pohovoru k jeho pobytu v Rwande a účasti na výcviku v roku 2014 a následnej neúčasti na vojenskom výcviku v roku 2015 v kontexte jeho dôvodov žiadosti o azyl poukazom na to, že tieto skutočnosti už všetky uviedol v predchádzajúcom konaní, rovnako mu nebolo umožnené vyjadriť sa k aktuálnej situácii v jeho krajine pôvodu;

o všetky predchádzajúce rozpory, ktoré žalovaný sťažovateľovi vytkol v rozhodnutí ČAS: MU-PO-173-27/2016-Ž zo dňa 30.01.2017, boli doplňujúcim pohovorom odstránené a nie je dôvod pre budúce spochybnenie dôveryhodnosti sťažovateľa;

o vzhľadom na priebeh konania pred žalovaným, zistený skutkový stav nemožno považovať za dostatočný a zodpovedajúci inštrukciám správneho súdu, t.j. povinnosť odstrániť všetky v predchádzajúcom konaní namietané rozpory (rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 8SaZ/1/2017 zo dňa 16.06.2017, v ktorom krajský súd aj napriek rozporom považoval výpoveď sťažovateľa za konzistentnú);

10. Záverom navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie v časti o neudelení azylu zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie. Zároveň sťažovateľ žiadal kasačný súd, aby zaviazal žalovaného v novom konaní nasledujúcim právnym názorom: „Sťažovateľ má opodstatnené obavy z prenasledovania z politických a rasových (etnických) dôvodov a z týchto dôvodov sa nemôže vrátiť do Burundi.“

B)

11. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zrekapituloval obsah pohovoru so sťažovateľom zo dňa 27.11.2017 a uviedol, že v preskúmanom rozhodnutí vychádzal najmä z výpovedí sťažovateľa zo dňa 08.11.2016, 21.12.2016 a 27.11.2017 a zo všeobecne zistených objektívnych skutočností, pričom postupoval v intenciách rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn.: 8SaZ/1/2017-67 zo dňa 16.06.2017. Sťažovateľovi opätovne neudelil azyl pretože sa mu nepodarilo hodnoverným spôsobom preukázať opodstatnenú obavu z perzekúcie v jeho domovskej krajine tak, ako to vyplýva z § 8 zák. č. 480/2002 Z.z.

12. Pripomenul, že proti sťažovateľovi nebolo v krajine pôvodu vedené trestné konanie, nebol väznený, zatknutý ani zadržaný, nemal žiadne problémy so štátnymi orgánmi, nebol vystavený mučeniu, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. Z dôvodov, ktoré opísal, vyplýva, že nesplnil žiadnu z podmienok na udelenie azylu.

13. Ak by chcel sťažovateľ založiť svoju žiadosť na prenasledovaní, musel by preukázať priamu súvislosť opodstatnenej obavy prenasledovania v súvislosti s jeho rasou, náboženstvom, národnosťou, sociálnou skupinou alebo politickým názorom. Nakoľko uvedené nebolo preukázané, nebolo ho možné považovať zmysle Ženevskej konvencie z roku 1951 za utečenca.

14. Tiež poznamenal, že príslušnosť k jednej z rizikových skupín neznamená samo o sebe poskytnutie medzinárodnej ochrany vo forme udelenia azylu, pričom daná príslušnosť môže byť zohľadnená aj vo forme inej medzinárodnej ochrany a to poskytnutím doplnkovej ochrany. Nakoľko sťažovateľ nebol vystavený prenasledovaniu z dôvodov zastávania určitých politických názorov, či už priamych alebo mu prisudzovaných, neboli tak splnené podmienky na udelenie azylu.

15. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaný zároveň zistený stav vecí komplexne opísal a uviedol, z akých podkladov pri svojom rozhodnutí vychádzal. Sťažovateľova žiadosť bola posúdená zákonným spôsobom a všetky okolnosti boli posúdené individuálne, ako aj vo všetkých relevantných súvislostiach. Preto žalovaný považuje preskúmané rozhodnutie v celom rozsahu za správne.

16. Záverom navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol.

III.

Právny názor kasačného súdu

17. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ v lehote včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.) s prihliadnutím na neformálnosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 v spojení s § 206 ods. 3 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave je potrebné zmeniť tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku (§ 462 ods. 2 S.s.p.).

18. Rozhodol v lehote vymedzenej v ustanovení § 458 ods. 1 S.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 9. októbra 2018 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

19. Sťažovateľ napadol kasačnou sťažnosťou rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 4SaZ/2/2018-55 zo dňa 13.06.2018, ktorým bola zamietnutá správna žaloba proti preskúmanému rozhodnutiu. Žalovaný preskúmaným rozhodnutím neudelil sťažovateľovi azyl. Rozhodol tak potom ako Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 8SaZ/1/2017-67 zo dňa 16.06.2017 zrušil rozhodnutie žalovaného ČAS: MU-PO-173-27/2016-Ž zo dňa 30.01.2017 a vec vrátil na ďalšie konanie. Uvedeným rozhodnutím žalovaný neudelil sťažovateľovi azyl a súčasne mu poskytol doplnkovú ochranu na dobu jedného roka odo dňa nadobudnutia právoplatnosti uvedeného rozhodnutia.

20. Krajský súd v rozsudku zo dňa 16.06.2017 stanovil, že je úlohou žalovaného v ďalšom konaní vysporiadať sa so všetkými tvrdeniami sťažovateľa vo veci správneho vyhodnotenia jeho prenasledovania v krajine pôvodu v komplexe ním uvádzaných skutočností, za účasti tlmočníka z jazyka kirundi. Nebolo možné bez pochybnosti vyvodiť záver, že sťažovateľovi v krajine pôvodu nehrozí prenasledovanie z dôvodu jeho príslušnosti k etniku Tutsiov, členstva v strane MSD ako i z odmietnutia podrobiť sa ďalšiemu vojenskému výcviku v Rwande. Uvedené nesprávne právne posúdenie veci bolo zapríčinené podľa názoru KS nedostatočným ovládaním anglického jazyka žiadateľom, v dôsledku čoho vznikli vo výpovedi nezrovnalosti, ktoré viedli žalovaného k označeniu sťažovateľa a jeho výpovede ako nedôveryhodné.

21. Z výpovede sťažovateľa dňa 08.11.2016 najmä vyplynulo,

- v Burundi bol členom politickej strany MSD po otcovi, ktorý bol predsedom strany v regióne Cibitoky;
- názov strany pozostáva zo skratiek M - members, S - solidarita a D - demokracia;
- počas štátneho prevratu dňa 25.05.2015 bol sťažovateľov otec usmrtený neznámymi útočníkmi, z čoho obviňoval políciu, zastúpenú etnickou väčšinou Hutuov;
- dňa 05.10.2014 sa zúčastnil výcviku v rwandskom výcvikovom tábore, po návrate do Burundi získaval informácie pre rwandské orgány o politickom stave v Burundi;
- pre nepokoje v hlavnom meste sa do miesta bydliska nevrátil, ale cez Rwandu odišiel s bratom do Ugandy, kde boli zaistení políciou, ktorá im za finančný úplatok ponúkla odchod z policajného oddelenia, avšak následne začala strieľať a jeho brata usmrtila;
- nakoľko sa ako tutsi zúčastnil výcviku v Rwande je pre burundské štátne orgány neželaný;
- príslušníci MSD majú v Burundi problémy so štátnymi orgánmi;

22. Počas pohovoru dňa 21.12.2016 najmä uviedol, že

- druhýkrát odišiel do výcvikového tábora v Rwande v máji v roku 2015, po neúspešnom prevrate v Burundi;
- v druhej fáze výcviku v Rwande, zameranej na ozbrojené strety odmietol plniť úlohy;
- v čase keď sa mal zúčastniť druhého výcviku v Rwande mal zdravotné problémy a bol hospitalizovaný;
- vzhľadom na neabsolvovanie druhej fázy výcviku sa musel vrátiť do Burundi;
- z Burundi sa rozhodol vycestovať do Ugandy, v meste Kajanza (Burundi) bol s bratom a ďalšími osobami zaistený políciou, avšak po zaplatení úplatku boli prepustení;
- cez Rwandu sa dostal s bratom do Ugandy, kde z dôvodu veľkého množstva rwandských utečencov vypomáhajú rwandské orgány;
- na stanici v Kampale (Uganda) bol s bratom zadržaný rwandskou políciou, z dôvodu predchádzajúcej účasti vo výcvikových centrách v Rwande a obavy z vyzradenia týchto činností v Ugande- po zaplatení úplatku bol sťažovateľov brat zastrelený a sťažovateľovi sa podarilo utiecť, na čo následne cez Nairobi vycestoval do Európy.

23. Na prvom mieste kasačný súd poukazuje na závery, týkajúce sa posudzovania dôveryhodnosti osoby žiadateľa a jeho výpovede, ktoré vyplývajú z jeho konštantnej judikatúry (sp. zn. 1Sža/10/2013 zo dňa 09.04.2013): „Pokiaľ sa teda žiadateľ o azyl po celú dobu konania vo veci medzinárodnej ochrany drží jednej dejovej línie, jeho výpoveď je možné i napriek drobným nezrovnalostiam označiť za konzistentnú a za súladnú s dostupnými informáciami o krajine pôvodu, potom je potrebné z takejto výpovede vychádzať.“ V tomto duchu posudzoval Krajský súd v Bratislave závery žalovaného o nedôveryhodnosti sťažovateľových tvrdení v rozsudku zo dňa 16.06.2017.

24. Počas pohovoru zo dňa 27.11.2017 (vykonaného po zrušení pôvodného rozhodnutia žalovaného, a to za účelom odstránenia rozporov, ktoré vznikli pri predchádzajúcich pohovoroch) najmä uviedol, že

- v predchádzajúcich pohovoroch uviedol nesprávne prvé slovo názvu strany MSD, nakoľko nerozumel tlmočníkovi a bol v strese;
- vysvetlil, že jeho otec bol politicky činný dlhodobo v strane UPRONA a do strany MSD vstúpil až v roku 2012;
- žiada o udelenie azylu z dôvodu členstva v opozičnej strane, z dôvodu že je tutsiom;
- v rokoch 2014 a 2015 sa zúčastnil viacerých manifestácií;
- v Burundi získaval informácie o tamojšej politickej situácii, ktoré odovzdával vysokopostaveným funkcionárom.

25. V preskúvanom rozhodnutí žalovaný k dôveryhodnosti výpovede sťažovateľa najmä konštatoval:

- k členstvu v strane MSD

o predložená fotokópia členského preukazu MSD nutne neznamená, že sťažovateľ bol jej členom;

o sťažovateľ uviedol nesprávny názov strany („Members" namiesto „Mouvement");

o je zavádzajúcim tvrdenie o členstve jeho otca v strane MSD, keď táto vznikla až v roku 2007, s oficiálnou registráciou v roku 2009;

o strana MSD bojuje za práva obyčajných ľudí- Hutuov aj Tutsiov, avšak sťažovateľ uviedol, že je

stranou Tutsiov;

- k výcviku v Rwande

o podľa prvého pohovoru druhý výcvik absolvoval ale odmietol bojovať, pričom podľa druhého pohovoru tento výcvik neabsolvoval zo zdravotných dôvodov;

o neexistujú informácie o Tutsioch, odchádzajúcich z Burundi do Rwandy na výcvik a ich následnom návrate za účelom vyvolávania násilností;

o takmer všetci regrúti sú cvičení v tábore Mahama, a nie v tábore Gako, ktorý ponúka kurzy pre dôstojníkov a poddôstojníkov;

26. Následne žalovaný označil výpoveď sťažovateľa ako zjavne nedôveryhodnú, a to aj napriek konštatovaniu Krajského súdu v Bratislave v rozsudku zo dňa 16.06.2017, o konzistentnom odôvodnení žiadosti sťažovateľom v pohovoroch zo dňa 08.11.2016 a zo dňa 21.12.2016, totožnými dôvodmi. Tie boli založené na prenasledovaní jeho osoby na báze etnickej, ako príslušníka etnickej skupiny Tutsiov, ktorá je v menšine proti etniku Hutuov, z ktorého navyše pochádza prezident krajiny, proti tretej kandidatúre ktorého sa postavila strana MSD, ktorej bol sťažovateľ ako aj jeho otec členom (otec sťažovateľa zomrel násilnou smrťou po jeho politickom vystúpení v rámci mesta Cibitoke). Ďalším dôvodom žiadosti o azyl bola báza politická, spočívajúca v pôsobení žalobcu v strane MSD a treťou bolo jeho pôsobenie vo vojenskom výcvikovom tábore v Rwande.

27. Kasačný súd poukazuje na výsledky pohovoru konaného dňa 27.11.2017, v ktorých sťažovateľ vysvetlil niektoré rozpory v jeho predchádzajúcich tvrdeniach- najmä objasnil rozpor týkajúci sa členstva jeho otca v strane MSD, resp. označenia názvu strany. Napokon, pokiaľ ide o naznačené pochybnosti, týkajúce sa druhého výcviku sťažovateľa v Rwande, žalovaný v doplňujúcom pohovore nepoložil sťažovateľovi otázku, zameranú na ich odstránenie. Vzhľadom na vyššie uvedené mal kasačný súd za to, že sa žalovaný dostatočne neriadil právnym názorom Krajského súdu v Bratislave, keď síce vykonal so sťažovateľom doplňujúci pohovor, avšak aj po vysvetlení niektorých rozporov, považoval výpoveď sťažovateľa za zjavne nedôveryhodnú, poukazujúc aj na tie nezrovnalosti (názov strany, členstvo otca v strane), ktoré boli pohovorom odstránené.

28. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na rozsudok NS SR sp. zn. 1Sž/15/2008 zo dňa 19.08.2008, v zmysle ktorého „Posudzovanie dôveryhodnosti žiadateľa o udelenie azylu je výsledkom celkového hodnotiaceho procesu a úvah odporcu o osobnosti žiadateľa s prihliadnutím k miere reálnosti, resp. vierohodnosti ním tvrdených dôvodov odchodu z krajiny pôvodu v konfrontácii so všeobecne známymi informáciami o krajine pôvodu. Rozhodujúcimi pre záver o nedôveryhodnosti žiadateľa nemôžu byť len niektoré nepatrné nezrovnalosti alebo len omylom vysvetlené nejasnosti v tvrdeniach žiadateľa, ale zásadné rozpory vo výpovediach, ktoré správny orgán rozpozná.“

29. Vyššie uvedených záverov sa kasačný súd pridrižiava aj naďalej. Výpoveď sťažovateľa považuje za konzistentnú. Z jej obsahu bolo možné (stručne) vyvodit' tri základné dôvody žiadosti sťažovateľa, a to obavu z prenasledovania z dôvodu príslušnosti k skupine Tutsiov, členstva v strane MSD a absolvovania výcviku v Rwande. Nebolo na mieste považovať tvrdenia sťažovateľa za nedôveryhodné, nakoľko skutočnosť, ktorými ich žalovaný spochybňoval neobstáli popri informáciách, ktoré naopak nasvedčovali ich pravdivosti (vyskytli sa správy o regrutovaní Burundských utečencov v Rwande, snahe Rwandy zasahovať do vnútorných záležitostí Burundi, o tom že strana MSD je po FNL druhým terčom vlády a pod.).

30. Aj napriek vyhodnoteniu výpovede sťažovateľa ako zjavne nedôveryhodnej, žalovaný pristúpil k vyhodnoteniu dôvodov jeho sťažnosti. Sťažovateľ v podanej kasačnej sťažnosti v prvom rade namietal nesprávne právne posúdenie veci, keď žalovaný podmienil neudelenie azylu absenciou prechádzajúceho prenasledovania.

Podľa § 19a ods. 2 zák. č. 480/2002 Z.z. skutočnosť, že žiadateľ už bol prenasledovaný alebo utrpel vážne bezprávie alebo bol vystavený priamym hrozbám prenasledovania alebo vážneho bezprávia, je dôležitým znakom opodstatnenosti obavy žiadateľa z prenasledovania alebo hrozby vážneho bezprávia,

ak nie sú závažné dôvody domnievať sa, že prenasledovanie alebo vážne bezprávie sa už nebude opakovať.

Podľa § 8 zák. č. 480/2002 Z.z. ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo

b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

31. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia vyplynulo, že žalovaný pri vyhodnotení opodstatnenosti obáv sťažovateľa z prenasledovania vychádzal z toho, či sťažovateľ v krajine pôvodu čelil takému konaniu, ktoré by bolo možné subsumovať pod pojem prenasledovanie. Na str. 7 preskúmaného rozhodnutia uviedol: „... ako príslušník etnickej menšiny nečelil žiadnym diskriminačným faktorom a keďže neboli porušené jeho základné ľudské práva, nemožno hovoriť ani o prenasledovaní vo vzťahu príslušnosti k svojmu etniku.“ Ďalej sa dopustil rovnakého pochybenia, keď vo vzťahu k členstvu v strane MSD konštatoval, že „nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by práve kvôli členstvu v tejto strane (MSD - poznámka súdu) mal nejaké problémy so štátnymi orgánmi“ a napokon v závere uviedol, že „... v priebehu konania nebolo objektívne preukázané, že by počas jeho pobytu v krajine pôvodu boli voči nemu prijaté akékoľvek akty perzekvačného charakteru v takej miere, že by bol nútený krajinu pôvodu opustiť.“

32. Z obsahu administratívneho spisu okrem zistení o veľmi nestabilnej všeobecnej bezpečnostnej a politickej situácie v Burundi vyšli najavo správy o tom, že Úrad OSN pre ľudské práva však obvinil Burundi z hrubého porušovania ľudských práv, keď burundskú vládu obvinili z vraždenia a mučenia svojich odporcov. Taktiež vyplynulo, že v krajine pretrváva násilie a nadmerné používanie sily zo strany bezpečnostných síl proti demonštrantom a ďalším civilistom, napätie medzi etnikom Tutsiov a Hutuov (v súvislosti s ktorým sa spomínajú obavy pred genocídou).

33. Dostupné informácie o krajine pôvodu sťažovateľa (CGRS-CEDOCA - Úrad generálneho komisára pre utečencov a osoby bez štátnej príslušnosti (Belgicko), COI oddelenie, č.l. 126 administratívneho spisu) hovoria o mimosúdnych popravách a politickom zabíjaní, ktoré bolo páchané zo strany mládežníckeho hnutia Imbonerakure. Uvedené hnutie má byť spojené so štátnymi orgánmi pri zastrášaní členov opozičných politických strán, ako aj oponentov. Boli zdokumentované akty mučenia a iného zlého zaobchádzania, spáchané Národnou spravodajskou službou a políciou, rovnako ako zneužívania spáchané členmi Imbonerakure (č.l. 124 administratívneho spisu).

34. Podľa správy CGRS-CEDOCA - Úradu generálneho komisára pre utečencov a osoby bez štátnej príslušnosti (Belgicko), COI oddelenie, od decembra 2015 sa polícia sa zameriava hlavne na Tutsiov a títo boli systematicky zabíjaní. Niektoré zdroje uvádzajú, že zločiny páchané v krajine pôvodu môžu byť kvalifikované ako zločiny proti ľudskosti a môžu vyústiť do genocídy. Terčom násilia sú Tutsiovia, ktorí sú pre ich etnickú príslušnosť považovaní za oponentov režimu. (č.l. 121 administratívneho spisu).

35. Z vyššie prezentovaných informácií o krajine pôvodu teda vyplývajú obavy z konania, napĺňajúceho definičné znaky prenasledovania, a to zo strany štátu, ako aj zo strany neštátnych subjektov, ktoré sa navyše javia byť podporované predstaviteľmi štátnej moci. Je zároveň nesporné, že sa jedná o konanie, ktoré je podľa dostupných informácií primárne politicky motivované, teda namierené proti oponentom režimu a ich známym, pričom za takéto osoby sú považovaní najmä príslušníci etnika Tutsi. Z vyššie uvedených správ pritom vyplynuli obavy zo zatýkania príslušníkov etnickej skupiny Tutsi z dôvodu ich skutočnej alebo prisudzovanej politickej oponentúry, neľudské zaobchádzanie vo väzení, resp. mimosúdne popravy a mučenie zo strany Imbonerakure.

36. V zmysle § 8 písm. a) zák. č. 480/2002 Z.z. nie je nevyhnutné, aby sa žiadateľ v krajine pôvodu stal obeťou prenasledovania, nakoľko minimálnou požiadavkou pre udelenie azylu v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia je opodstatnená obava z prenasledovania z tam uvedených dôvodov. Predchádzajúca skúsenosť žiadateľa nie je nevyhnutná nakoľko konanie o medzinárodnej ochrane je špecifickým okrem iného tým, že ide o prospektívne rozhodovania, t.j. posudzuje sa opodstatnenie

strachu z prenasledovania či riziko vážneho bezprávia v budúcnosti (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sža/19/2016 zo dňa 09.01.2017, sp. zn. 1Sža/17/2014 zo dňa 29.07.2014). Sťažovateľ správne poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Sža/17/2016 zo dňa 11.10.2016, podľa ktorého „vo všeobecnosti by mal byť strach žiadateľa o medzinárodnú ochranu opodstatnený, ak je schopný primeraným spôsobom dokázať, že jeho ďalší pobyt v krajine jeho pôvodu sa pre neho už stal z niektorého z dôvodov uvedených v definícii neznesiteľný resp. by sa stal neznesiteľným, keby sa tam vrátil. Takéto úvahy nemusia nevyhnutne vychádzať z osobnej skúsenosti žiadateľa, , ale to čo sa stalo príbuzným, priateľom alebo iným príslušníkom tej istej sociálnej skupiny môže nasvedčovať tomu, že jeho obavy z toho, že sa sám stane obeťou prenasledovania, sú opodstatnené, preto pojem obavy sa vzťahuje nielen na osoby, ktoré už boli prenasledované, ale tiež na osoby, ktoré sa chcú vyhnúť situáciám prinášajúcim riziko prenasledovania."

37. Napokon ustálená rozhodovacia prax kasačného súdu uznáva aj prípady tzv. utečencov na mieste („sur place“) teda osôb, u ktorých obava z prenasledovania v krajine pôvodu vznikne až v dobe ich pobytu na území cudzieho štátu, a to v dôsledku zmeny politickej, národnostnej či náboženskej situácie v krajine pôvodu, alebo v dôsledku verejných aktivít týchto osôb vyvíjaných až v cudzom štáte proti vládnucejmu režimu v krajine pôvodu (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sža 13/2008 zo dňa 01.07.2008).

38. Pokiaľ však ide o situáciu sťažovateľa, je nesporné, že žalovaný v administratívnom konaní vyhľadal dostupné informácie o krajine pôvodu sťažovateľa, pričom sa zameril na postavenie príslušníkov etnickej skupiny Tutsi, súčasnú politickú a bezpečnostnú situáciu v krajine pôvodu ako aj na správy o činnosti štátnych orgánov a iných neštátnych pôvodcov prenasledovania. Žalovaný podľa kasačného súdu dostatočne objasnil situáciu v krajine pôvodu. V tejto časti sa preto kasačný súd nestotožnil so sťažovateľom namietaným zameraním sa iba na bezpečnostnú situáciu v krajine pôvodu.

39. Avšak pokiaľ ide o právne posúdenie veci, kasačný súd sa nestotožnil so závermi krajského súdu, a teda ani s argumentáciou žalovaného ohľadom opodstatnenosti sťažovateľových obáv z prenasledovania, a to s poukazom na už vyššie prezentované zistenia o zjavne diskriminačnom konaní štátnych orgánov namierenom voči príslušníkom etnickej skupiny Tutsi, pre ich (prisudzované) politické presvedčenie. Navyše sťažovateľ uvádzal, že bol členom strany MSD, zúčastňoval sa na demonštráciách, získavaní informácií o politickej situácii v Burundi (na tento účel mal absolvovať výcvik v Rwande), jeho otec bol zrejme pre svoje politické prejavy zabitý). Preto podľa názoru kasačného súdu existuje pravdepodobnosť, že by sťažovateľ mohol byť cieľom takéhoto konania. Na tento záver nemá vplyv ani skutočnosť, že sťažovateľ sám nebol obeťou prenasledovania, nakoľko v zmysle vyššie uvedeného (bod 36) v konaní o azyle sa posudzuje opodstatnenie strachu z prenasledovania či riziko vážneho bezprávia v budúcnosti.

40. Krajský súd sa so závermi žalovaného stotožnil, avšak jeho argumentácia je nedostatočná. Len stroho konštatuje, že sťažovateľ nespĺnil podmienky pre udelenie azylu, pričom takéto závery iba stručne odôvodňuje absenciou prenasledovania sťažovateľa pred jeho odchodom z krajiny pôvodu, čím sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia veci. Preto pokiaľ krajský súd považoval závery žalovaného za správne, rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia. Napokon, niektorými námietkami sťažovateľa sa nezaoberal vôbec, resp. konštatoval, že nemožno prípad sťažovateľa subsumovať pod prenasledovanie z dôvodu príslušnosti k sociálnej skupine.

41. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu neposkytuje dostatok argumentačných podkladov na posúdenie ako sa vysporiadal s postupom žalovaného pri vydaní preskúmaného rozhodnutia, akými vlastnými úvahami sa súd riadil pri utváraní záveru o skutkovom a právnom stave veci a posudzovaní relevancie obsahu právnej argumentácie a námietok sťažovateľa uplatnených v správnej žalobe. Krajským súdom v odôvodnení vyslovené konštatovanie o tom, že sťažovateľ nespĺnil podmienky pre udelenie azylu len so stručným načrtnutím dôvodov a preto správnu žalobu ako nedôvodnú zamietol je nepresvedčivé a predčasné a ako také neposkytujúce dostatočne jasný, zrozumiteľný a náležité odôvodnený výsledok svojej rozhodovacej činnosti, tak „aby sťažovateľ nemusel hľadať odpoveď na nastolenú problematiku v rovine dohadov, aby sa s prijatými závermi bolo možné stotožniť ako s

logickým záverom procesu poznania nielen právnych záverov, ale aj záverov skutkových, z ktorých právne závery vychádzajú." (III. ÚS 311/07) a aby v dôsledku nerešpektovania uvedených požiadaviek, sťažovateľ nemusel v podstatnom obsahu opakovať námietky vznesené už v správnej žalobe pred krajským súdom aj v kasačnej sťažnosti proti jeho rozsudku.

Podľa Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany (prepracované znenie) (ďalej len „procedurálna smernica“) v záujme dosiahnutia súladu s odsekom 1 členské štáty zabezpečia, aby účinný opravný prostriedok zahŕňal posúdenie skutkových aj právnych otázok v plnom rozsahu ex nunc vrátane prípadného posúdenia potrieb medzinárodnej ochrany podľa smernice 2011/95/EÚ, a to aspoň v rámci konania o opravnom prostriedku pred súdom prvého stupňa.

42. Na tomto mieste je tiež potrebné poukázať na článok 47 Charty základných práv Európskej únie, ktorý vyžaduje aby každý jednotlivec v situácii, ktorú upravuje právo Európskej únie, mal právo na účinný opravný prostriedok a na spravodlivé, verejné prejednanie jeho záležitosti v primeranom čase.

43. Žiadateľ o azyl sa môže v rámci konania o správnej žalobe vo veciach azylu domáhať súdneho prieskumu rozhodnutia o neudelení azylu. Vytýkané nedostatky rozhodnutia krajského súdu však odôvodňujú záver o nedostatočnom rešpektovaní právo sťažovateľa na účinný opravný prostriedok.

V.

44. Kasačný súd na základe vyššie uvedených úvah konštatuje, že krajský súd dospel k nesprávnemu záveru, keď žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného považoval za súladné so zákonom a správnu žalobu zamietol. Nakoľko samotné preskúmané rozhodnutie v spojení s konaním, ktoré mu predchádzalo, trpí vadami, ktoré ho činia nezákonným, kasačný súd nezrušil napadnutý rozsudok, ale považoval za potrebné rozhodnúť v zmysle § 462 ods. 2 v spojení s § 457 ods. 1 S.s.p. tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Podľa § 462 ods. 2 S.s.p. ak kasačný súd dospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy nie je v súlade so zákonom, a krajský súd žalobu zamietol, môže rozhodnutie krajského súdu zmeniť tak, že zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vec mu vráti na ďalšie konanie.

45. O nároku na náhradu trov konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 S.s.p. tak, že sťažovateľovi, ako úspešnému účastníkovi konania o kasačnej sťažnosti, trovy tohto konania priznal. V zmysle § 175 ods. 2 S.s.p. v spojení s dôvodovou správou k § 467 S.s.p. (teleologický výklad) o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením krajského súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.